

Осафат Петрик.

(Некрольог).

І знов зменшилось число труженників на полі наук математично-фізичних; і знов громада наша стратила чоловіка, що міг стати окрасою науки та зайняти колись непослідне місце між великою у нас ще гореткою людей, що старають ся посунути вперед науки математично-природописні, які є так важним нині чинником культурним...

Осафат Петрик уродив ся в Криниці в р. 1867. Син бідного селянина-Лемка перебывавсь від дитинячого віку о власних силах через свѣт. А кілько стоїть та борба з судьбою, кілько она вимагає накладу сили та волі, знають добре ті, що з судьбою боротись мусїли та мусять так, як він. Та мимо сього він все виходив з сеї борби з побїдою; один з перших учеників гімназії в Новім Санчи зложив іспит зрілости з відзначенєм та перенїс ся на універзитет у Львові, де вкортці став одним з найліпших учеників професора Пузини. Ум тверезий, критичний, знав він, що ми лиш наукою зможем дійти до тої уровени, на якій стоять другі народи Европи. Тож з правдивим пожертвованєм віддавав ся науці через увесь час своїх студїїв, а в головній мірі посвѣчував цілий свій час улюбленій своїй науці, фізиці. Вже яко студент дав ся пізнати ширшим кругам, коли на з'їзді математиків у Львові в р. 1894 виступив з роботою про филї електричні, яка удостоїлась признаня ученого тої міри, як варшавский математик Дікштайн. Роботу ту оголосив він пізнійше друком під заголовком: „Krytyczny przegląd prac dokonanych dotychczas nad falami elektrycznymi. Kosmos, том XX“. (Пор. також Записки тов. Шевченка том IX).

По укінченю універзитета обняв місце заступника учителя в гімназії Франц-Йосифа у Львові, а опісля в Перемишлї та Ста-

ниславові. В рік по укінченю студїїв зложив іспит на учителя математики та фізики з поступом знаменитим (1894 р.). В Станиславові належав до діяльнійших членів громади рускої, став секретарем філії Просвѣти, та попри тяжку роботу в гімназії і в громаді не залишав праці фахової. Доказом сего його популярні статті в Зорі р. 1896. про відкритє Рентгена; в своїй статті вказав він на заслуги професора Пулюя, славновісного нашого ученого. Іменований в р. 1896 дійсним учителем математики та фізики в рускій гімназії в Коломиї охотно приняв ся сього нового труду; а труд се був тим більший, що перший професор нової нашої гімназії мусїв занятись утворенєм музея фізикального, якого доселі і не було. Щиро взяв ся за ту роботу, переписував ся в тій справі навіть з зарядом музею фізикального на універзитеті у Львові; та судьба не дозволила йому довести сего діла до кінця. Набавившись на вправах війскових яко лейтнант артилерії тяжкої недуги мусїв вже в грудні 1896. р. виїхати до Мерану, а опісля до рідного села — Криниці, де й помер на чахотку 19. н. ст. падолиста 1897.

З ним пішов у могилу чоловік талановитий, щирий, сердечний товариш, великий приклонник нашого народа, один з найліпших синів України-Руси. Чоловік тихий, не рвав ся ніколи вперед, але і по задї не оставав; а хоч не много здїлав, бо коротке було его житє, однак те, що здїлав, не вмере, не поляже!

В. Левичкий.